

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 23. lib. Genesis, in quo describitur Mors Saræ, planctus Abrahami, emptio sepulchri & ipsa sepultura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Deum tunc temporis elevandæ. Ut enim cordæ instrumenti musici digitò tactæ diu resonant, nî iterum tactæ compescantur; ita cogitationes, de temporalibus negotiis habitæ, in nostra mente tinnitum relinquunt, qui devotioni obstrepat, nî ante orationis initium contrariis cogitationibus expellantur. Hoc ipsi noverant Gentiles; hinc Tempia ingressuris legendum objiciebant isthoc proverbium: *Adoraturi sedeant.* Pari de causa Deus Hebræis imperat; calceos deponant, sacras ædes frequentaturi, cogitationes videlicet terrenis ab occupationibus sordidas abigant, quando cogitant, Deo per orationem loqui. In hunc denique finem Sacerdotes Catholici altiori non nihil voce sacra inchoant, dicendò; *Oremus*, ut sic præsentium animos excitent, mentemque à terrenis abstractam in solum transferant Deum: quid enim oratio, nisi *elevatio mentis in Deum?*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 23. lib. Genesis, in quo describitur Mors Saræ, plañtus Abrahami, emptio sepulchri & ipsa sepultura.

Considera: **Q**uanta cura fuerit Abrahamo pro cadavere Saræ uxoris suæ; dum illud noluit inferre sepulchris Gentilium, sibi ultrò oblatis, ratus; injuriosum fore, tam piæ & fidelis fœminæ corpus conjungere cadaveribus impiorum; specialem ergo pro ea habiturus sepulturam, magnos impendit sumptus emendò agrum Hethæi. O Christiane Lector! si Abraham tam sollicitus existit pro digna requie cadaveris Saræ, in cineres resolvendi; quantam curam te habere oportet pro requie animæ tuæ, post mortem corporis æternum victuræ; ne illa damnatis in Inferno associata, injuriam patiatur, nullis unquam lacrymâs fat descendam? sit ergo præcipuum tibi in hac vita negotium; tot bonorum operum & meritorum ficlos colligere, quot requirit emendus ager ille, quem Venalem exponit Divinus ille Hethæus Christus Dominus. Et hem! tam levè pretiò comparari poterit, ut regius Vates testetur Psal. 55. *Pro nihilo salvos facies illos.* Unicò tantum liberali prandiò Martha soror Magdalenæ illum emit, & Josephus ab Arimathæa accommodato tantum sepulchrò. Audi Augustinum in Psal. 49. *Quid tam vile, asserit ille, quam frangere panem esurienti? tanti valet Regnum Cœlorum.* Audi Petrum Chry-

Chrysologum Serm. 8. dicentem: *Da nummum, & accipies Regnum. Da micam, & accipies totum.* quin imò: emere si non possis tam exiguo pretiò, saltem mendicare poteris, & mendicandò assequi cœlum. Taliter affecutus est infamis ille latro Dismas, qui rebûs omnibûs spoliatus, è cruce pendens, solâ oratione obtinuit Paradisum; & hinc hortatur S. Greg. Nazianz. de pauperum amore loquens: *Si nihil in substantia tua habes, quàm tibi in victu & vestitu mediocri sufficiat, sola tibi potest bona voluntas sufficere.* Quid enim oratio, nisi clavis cœli? hâc clave usa est Anna Prophetissa *Luca 2.* Non discedens de Templo, sed jejuniis & observationibûs serviens die ac nocte. Hanc clavem apprehendit, & cœlestes sibi portas reseravit nobilis ille *Casar.* teste *lib. 9. cap. 49.* qui ob vitam rapinis assuetam tandem captus, & à Friderico Imperatore patibulo adjudicatus, vivens in illo eò usque pependit, donec à transeunte milite depositus, & S. Eucharistiâ provisus, cœlum conscendit, hanc gratiam mendicandò, fulis videlicet quotidie certis precibûs, affecutus.

N.37. *Considera 2.* Quomodò Abraham non tantum Saræ suæ, jam actu mortuæ; sed etiam sibi etiamnum morituro sepulchrum emerit, dandò pretium pro spelunca duplici, in cujus unam partem suum quoque corpus, vitâ functum aliquando inferretur: ut sic vitæ suæ tempore frequenter intuens sepulchrum, frequentem haberet mortis memoriam, sciens: *Beatum esse virum, qui horam exitûs oculis mentis suæ semper præfigit, & ad moriendum se quotidie disponit* teste *Gerfen lib. 1. c. 23. §. 2.* Ut enim cinis conservat ignem, ita mortis memoria calorem divini amoris fovet, & nutrit: atque hinc *Majolus* Episcopus *Vultuariensis;* cum vix *Aulæ* tergum vertisset, adeò mortis memoriam sibi familiarem habuit, ut omnibus conclavium lateribus calvariam appenderit. Eques quidam *Rhodium,* ut refert *Hieronymus Posius,* cum ingens *Draco* toti insulæ damno & terrori maximo esset, cum oppugnaturus, hâc arte bellandi usus est. *Mollossos* duos equo suo insidens in fictum *Draconem,* vivo similem, crebrò exercitiò incitavit, incitatosque assuevit, animosè aggredi objectam sibi feram eamque dilaniare. Tandem assuefactos in vivum *Draconem* eduxit tam felici successu, ut immanis bellua laceratis per *Mollossorum* dentes genitalibûs mortua ante pedes equitis caderet. O Christiane! canes tui sunt potentia & passiones animæ tuæ, quas oportet crebrò exercitiò contra mortis simulachrum in aciem educere, fiet inde: ut in ipso

ipso mortis adventu nihil habeas, quod pertimescas mali, sed felici victoriâ transeas ad perennem vitam. Ita se gessit Godefridus ex Comite Capenbergensi Monachus Præmonstratensis, qui fociis in itinere paufantibus, ipse membra sua scamno imposta, cum in modum composuit, quem in mortuis cadaveribus sepulchro inferendis videmus, quò exercitiò affecit: ut mortem sibi adventantem intrepidus exciperet, consolans ipse fratrem suum germanum mcerentem hîs verbis: *Idcirco mi frater propter Deum universa abdicavimus, quia nos ad hujus hora necessitatem perventuros, hoc est, morituros, certissimè noveramus, præoptantes atque satagentes, ne hujus nos procella discriminis obruat imparatos. Amplectamur ergo hanc à corpore peregrinationem, faciamus de necessitate virtutem, gaudentes & gratias agentes, quod de labore ad requiem, de miseria ad beatitudinem transmigramus.* Surius 13. Jan.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 24. lib. Genesis, in quo describitur Legatio Abrahae pro conjugio Isaaci &c.

Considera 1. **A**lteram sollicitudinem, quam habuit Abraham, servum N. 38. suum Eliezer adjurandò: ne Isaac matrimonio copulandum, duceret in Patriam à se olim imperante Deò relictam, ne videlicet ejus innocentia à malis incolarum moribus corrumpere-
retur. Dices inde Christiane: quid mali immineat à malo consortio hominibus etiam optimis. Proh dolor! quoties cernitur adolescens aliquis, qui in Ecclesia frequens in oratione assiduus paulò ante reperiebatur, jam vix ullum Christiani hominis signum dare. Unde hæc metamorphosis? à pravo consortio, à malorum societate. Non enim tam citò arida stuppa flammam concipit, quàm vitæ juvenum à perversis fociis pervertantur. Miraberis: Joannem Baptistam à tertio ætatis anno inter sylvestres bestias commorantem, nil unquam mali ab illis passum; mirandum potiùs fuisset, si ab ea ætate inter mundanos commoratus, mundam servasset conscientiam. Hinc prodigiorum instar sunt vitæ Job, Loth, Tobix & Noë, quas constat inter reprobos non reprobò modò fuisse transactas. Intellexerat hoc ipsum Aristippus, qui teste Strobio Serm. 35. quæsitus: quid in vita admirandum foret? responso dedit: *Vir bonus inter improbos.* Eà de
F 2 causa